

بهبود امنیت اتکائی برای کشورهای در حال توسعه

ترجمه: آیت کریمی

مقاله زیر در سمینار یازدهمین اجلاس عمومی بیمه‌گران آسیائی و آفریقائی فیئر (FAIR) در پیونگ‌یانگ کره شمالی که از ۱۵ تا ۱۹ ماه سپتامبر جاری برابر با ۲۴ تا ۲۸ شهریور ماه برگزار شد توسط خانم *Marion Callis Quednau* نماینده آنکتاد (UNCTAD) ایراد گردید که بدلیل اهمیت مقاله برگردان فارسی آن به شرح زیر برای خوانندگان عزیز فصلنامه آورده می‌شود.

توسعه امنیت اتکائی برای کشورهای در حال توسعه هدف سازمان آنکتاد

مقدمه

موارد فوق تنها بخشی از مشکلات بازارهای جهان سوم است برای آنها که می‌خواهند همگام با پیشرفتهای اقتصادی و صنعتی در زمینه بیمه نیز رشد و توسعه داشته باشند سد بزرگی به شمار می‌رود. علیرغم تشکیل شرکتهای بیمه و شرکتهای اتکائی و وضع مقررات قانونی لازم در مورد نحوه فعالیت آنها بازارهای بیمه کشورهای در حال توسعه هنوز وابستگی تنگاتنگی به بازارهای جهانی دارند و فشار این وابستگی امروزه در بیمه‌های اتکائی بیشتر از بیمه‌های مستقیم ملموس است و مشکلات ناشی از انتقال ارز خارجی جهت اخذ پوششهای اتکائی بیش از گذشته مطرح است. به همین جهت است که در سالهای اخیر قسمت بیمه‌ای سازمان آنکتاد توجه خود را به بیمه‌های اتکائی بالاخص مشکل امنیت بیمه‌های اتکائی که تحت بررسی ویژه‌ای قرار دارد معطوف داشته است.

همانطوری که حضاران در جلسه می‌دانند عمده عملیات اتکائی فعلی بازارهای جهانی در سالهای اخیر بوجود آمده یعنی در حقیقت ۷۵ درصد فعالیت‌های اتکائی فعلی از ۲۵ سال قبل به این طرف برمی‌گردد. نسبت بالایی از ظرفیتهای فعلی اتکائی هم ناشناخته

از اینکه این فرصت به من دست داد که مقاله خود را در آخرین روز سمینار به عرض حضار برسانم تشکر می‌کنم. همه ما در طول سمینار جاری درباره مشکلات بیمه‌ای کشورهای جهان سوم اطلاعات مفیدی را دریافت کردیم.

مقالات جالبی که در طول هفته جاری در این سمینار ارائه شد نشان می‌دهد که مشکلات کشورهای جهان سوم در حال حاضر در زمینه بیمه‌های مستقیم بیشتر از مشکلات اتکائی این کشورهاست. در طول دو دهه گذشته ما شاهد تأسیس شرکتهای بیمه ملی در اکثر کشورهای جهان سوم بوده‌ایم و متعاقب آن مقررات قانونی لازم برای نحوه اداره صنعت بیمه و تک‌تک شرکتهای بیمه وضع گردیده لیکن مشکلاتی مانند تشکیلات و ساختار بازار، ضعف تکنیکی و مالی مؤسسات بیمه، هنوز باقی است. در جهت سرمایه‌ای کردن شرکتهای بیمه، شرکتهای کوچک بازار بدلیل نامتعادل بودن پرتفوی بیمه‌ای، نداشتن تجربه کافی و بالاخره ناتوانی در مورد برخورد با گروه زیادی از مشکلات قانونی دیگر مواجه می‌باشند.

" Fly-by-Night Insurers " نیز وجود دارد . اینها شرکتهایی هستند که اخیراً " و در زمان رقابت قیمت‌پوشش اتکائی کسب کرده‌اند و براساس تحلیل‌گر شرکت Oppenheimer and Co. سرمایه درگیر با خطر آنها ۱۶ میلیارد دلار تخمین زده می‌شود . مجله به نکته‌ای اشاره می‌نماید که احتمال اعسار و ورشکستگی بیمه‌گران آمریکائی روبه‌افزایش است پیش‌بینی می‌شود که به ۲۰ میلیارد دلار بالغ شود . همین احتمال و خطر با شدت و سرعت بیشتری برای کشورهای درحال توسعه بدلیل کمبود سرمایه شرکتها و عدم توانائی مالی لازم نیز مطرح است .

لازم به ذکر است که تاکنون ورشکستگی بین بیمه‌گران اتکائی نادر بوده‌است . بازارهای بیمه معمولاً برنامه‌های خود را براساس پوششهای کوتاه مدت تنظیم می‌نمایند . بدیهی است ورشکستگی و اعسار بیمه‌گران اتکائی در بازارهای جهان لطمه شدیدی به اعتماد عمومی مؤسسات به یکدیگر که لازمه همکاری متقابل در سطح جهانی است وارد می‌آورد . پدیده دردآور دیگری که وجود دارد این است که پرداخت بلیون‌ها دلار سهم بیمه‌گران اتکائی به شرکتهای بیمه با تأخیر زیادی صورت می‌گیرد این بدان معنی است که شرکتهای بیمه در کشورهای درحال توسعه مشکلات و گرفتاریهای زیادی را درمورد پرداخت خسارت بیمه‌گذاران خود متحمل شده‌اند ، لکن براین هم دلالت دارد که بیمه‌گران اتکائی نیز به نوبه خود درگیر مشکلات مالی و کسری نقدینگی می‌باشند تا جائی که نمی‌توانند سهم خود را از خسارات بپردازند . هم اکنون شاهد آنیم که بلیون‌ها دلار خسارات سهم بیمه‌گران اتکائی وصول نشده باقی مانده است .

علاوه بر همه اینها مواردی هم بوده است که بیمه‌گران مشهور و دلالان معروف بازارهای اتکائی در کلاهبرداریهای رسواکننده و افتضاح‌های مالی شرکت داشته‌اند . با وجود آنکه جامعه جهانی مؤسسه بیمه لویدر را بعنوان مؤسسه معتبر اتکائی شناخته و

بوده و هم تجربه نشده است . اکثر شرکتهای جدید التأسیس به بیمه اتکائی فقط به چشم وسیله‌ای نگاه می‌کنند که سرمایه لازم جهت به حرکت درآوردن ساختمان سرمایه‌گذاری آنها را تأمین می‌کند که نرخ بازدهی این سرمایه‌گذاری را که نسبتاً بالا است نصیب خود کنند . با این طرز تفکر اکثریت ریسکهایی که پذیرفته می‌شوند از نظر کیفی زیر استاندارد بوده و علی‌رغم میزان ریسک پذیری بالا نرخ اعمال شده پائین است و تخفیفهای زیادی در نرخها داده می‌شود ولی چون بازدهی سرمایه‌گذاری بالاست زیان حاصل از عملیات فنی خود را با سود حاصل از سرمایه‌گذاری جبران می‌نمایند و بدلیل رقابت زیاد حاکم بر بازار نرخ شکنی و ارائه تخفیفهای عمده بسیار متداول است . بهرحال وقتی که نرخ بهره پائین می‌آید به همان نسبت میزان بهره‌دهی سرمایه‌گذاری این شرکتها نیز کاهش می‌یابد ، درحالی که قیمت اموالی که مشمول پرداخت خسارت است به همان نسبت کاهش نمی‌یابد ، و نتیجه این عمل مشکلات فراوان مالی است که گریبانگیر شرکتهای اتکائی است . تعدادی از شرکتهای اتکائی قادر نیستند که به تعهدات خود در مقابل شرکتهای واگذارنده بدلیل نداشتن نقدینگی شرکت عمل کنند . بعضی از این شرکتها به جهت مشکلات سخت مالی که ادامه فعالیتشان را ناممکن می‌سازد مجبور می‌شوند فعالیت اتکائی خود را متوقف کرده بازار را ترک کنند و یا حتی ناپدید شوند بدون آنکه به تعهدات خود در مقابل شرکتهای واگذارنده عمل نمایند و مؤسسات واگذارنده را بدون اطلاع و بدون پوشش و بدون پرداخت بدهیهای خود رها کرده و از چشم آنان ناپدید می‌گردند . در این زمینه مقاله تحلیلی اخیرى که در مجله Business Week چاپ شده موضوع را روشن می‌نماید این مقاله بر خطر بزرگی که شرکتهای آمریکائی با آن مواجه می‌باشند انگشت می‌گذارد . این خطر برای شرکتهای بیمه‌ای که این مقاله آنان را بیمه‌گرانی که در تاریکی پرواز می‌کنند نام نهاده

می‌شناسند دیده شده است که بعضی از سندیکاهای لویدز نیز در کلاهبرداریهای رسوابرانگیز دخالت داشته‌اند.

قبل از اینکه مشکلات فوق‌الذکر خود را نشان دهند بیمه‌گران واگذارنده اتکائی لیست بیمه‌گران اتکائی خود را به دقت مورد بررسی قرار می‌دادند ولی اکنون خطر از این فراتر رفته و آنها درباره امنیت اتکائی خود نگران می‌باشند. این عمل آنها را در جهت هدایت می‌کند که بیمه‌گران اتکائی خود را از نظر ایمنی مورد تجزیه و تحلیل کامل قرار دهند. در این زمینه شرکتهای متعدد، دلالان و مؤسسات کارشناسی تأسیس شده‌اند که عملیات اتکائی شرکتهایی که به امر اتکائی در بازارهای جهانی اشتغال دارند مورد بررسی و تجزیه و تحلیل قرار می‌دهند از دست دادن پوشش اتکائی برای هر شرکتی که این اتفاق برایش پیش آمده باشد بد و نگران‌کننده است ولی این نگرانی و ناراحتی برای همه یکسان نیست و برای بعضی از آنها عواقب وخیمی دارد به خصوص برای مؤسسات بیمه کشورهای در حال توسعه که از چندین جهت به خصوص از جهات زیر دارای اهمیت است:

۱- مؤسسات بیمه در کشورهای جهان سوم نسبت عمده‌ای از عملیات خود را نزد مؤسسات خارجی بیمه اتکائی می‌کنند.

۲- سرمایه و ذخائر مؤسسات بیمه در کشورهای جهان سوم آنچنان کافی نیست که بتوانند اندوخته لازم را داشته باشند تا در مواردی که شرکتهای اتکائی طرف قرارداد آنها عاجز از انجام تعهدات خود باشند و یا کلاهبرداری کرده باشند از این محل خسارت بیمه - گذاران خود را تأدیه نمایند.

به این دلایل است که مؤسسات بیمه کشورهای جهان سوم نفع خاصی در امنیت بازارهای اتکائی و بیمه‌گران اتکائی دارند و باز بدین جهت است که دبیرخانه آنکتاب توجه خاصی به این امر مبذول داشته است که کشورهای جهان سوم چگونه می‌توانند امنیت

اتکائی خود را بهبود بخشند.

بدین منظور مطالعاتی انجام گرفته و براساس آن گزارش تهیه و در سال گذشته به کمیته بیمه آنکتاب که هر ساله تشکیل می‌شود ارائه گردید که در این گزارش پیشنهاد شد که نظارت بسیار دقیق و حساب شده‌ای در مورد بیمه‌گران اتکائی کشورهای جهان سوم انجام گیرد. پس از آنکه گزارش بطور عمیق مورد بحث و تجزیه و تحلیل قرار گرفت، دو راه حل و روش پیش - بینی شد تا به کشورهای در حال توسعه نشان دهد چگونه می‌توانند برای جمع آوری خسارات پرداخت نشده سهم بیمه‌گران اتکائی قراردادهای اقدام نمایند که من آنها را روش شماره یک و روش شماره دو نام می‌دهم.

اساس هر دو روش و راه حل به ارزیابی قدرت و توانایی بیمه‌گران اتکائی و امنیت پوشش اتکائی تکیه دارد که مهمترین مسئولیت شرکت بیمه واگذارنده در قدم اول است. درحقیقت هیچ کس به جز شرکت بیمه واگذارنده قادر نیست تشخیص دهد چه انتظاری از قرارداد اتکائی دارد و کدامیک از پوششهای اتکائی مورد نظر او توسط چه شرکت اتکائی باید تأمین شود درحقیقت تنها خود اوست که می‌تواند امنیت اتکائی شرکت طرف قرارداد را ارزیابی نماید. دبیرخانه آنکتاب نمی‌خواهد شرکت واگذارنده را از این مسئولیت مبرا نماید. اغلب اوقات شرکت بیمه واگذارنده در موقعیتی نیست که خود شخصا "به این عمل مبادرت ورزد. اما اطلاعات مختلف و متنوعی در این زمینه وجود دارد که شرکت بیمه واگذارنده می‌تواند با توسل به اینگونه اطلاعات و تجزیه و تحلیل آنها ارزیابی درستی درباره امنیت اتکائی شرکت مربوطه پیدا کند. اما در خیلی از موارد به دلیل عدم تجربه شرکت واگذارنده نمی‌داند چه اطلاعاتی را باید داشته باشد و از چه راهی دسترسی به آنها امکان پذیر است و اطلاعات دریافتی را چگونه باید تفسیر و تجزیه و تحلیل نماید و از این نظر اختلاف بزرگی بین سیستمهای حسابداری کشورهای مختلف وجود دارد. بنابراین

با توجه به موارد فوق الذکر دبیرخانه آنکناد چنین پیشنهاد می نماید :

روش اول

در این روش دبیرخانه آنکناد پیشنهاد می کند که کلیه بیمه‌گران اتکائی که در کشورهای در حال توسعه فعالیت اتکائی می نمایند باید مجبور شوند که اطلاعات جامع و کاملی را جهت مقامات مسئول نظارت کننده بر فعالیت مؤسسات بیمه در آن کشور و یا کشورهای که در آنها فعالیت می نمایند تهیه و تسلیم نمایند و نقش سازمان و مقامات مسئول نظارت کننده در این رابطه آن است که ببیند آیا اطلاعات تسلیم شده از طرف شرکت و شرکتهای اتکائی جهت ارزیابی امنیت اتکائی آنها توسط شرکت واگذارنده کافی است و او می تواند بر اساس این اطلاعات تصمیم مقتضی اتخاذ نماید یا نه. مقامات مسئول نظارت کننده پس از دریافت اطلاعات کافی از بیمه‌گران اتکائی خارجی فهرست کاملی از آنها را تهیه کرده و جهت شرکتهای بیمه بازار جهت اتخاذ تصمیم برای معاملات اتکائی ارسال می نماید البته شرکتهای اتکائی خارجی نیز بنوبه خود علاقمند هستند که در اینگونه لیستها اسامی آنها درج شود.

روش دوم

اگرچه اطلاعاتی که در روش اول جهت ارزیابی امنیت اتکائی شرکتهای خارجی پیشنهاد گردیده کمکی مؤثری را در اختیار شرکتهای واگذارنده قرار می دهد ولی هنوز راه‌گريزهای متعددی برای آن وجود دارد. بهمین دلیل دبیرخانه آنکناد روش دومی را پیشنهاد می نماید که بسیار جامعتر و کاملتر می باشد. نحوه عمل این روش بدین صورت است که دولت‌ها در آن دخالت کرده و بر اساس یک سیستم بین‌المللی از شرکتهای اتکائی که مایل به فعالیت در کشورهای در حال توسعه می باشند می خواهند مجوز لازم جهت

فعالیت خود اخذ نمایند برای اخذ گواهی فعالیت شرکتهای اتکائی مربوطه باید مدارکی دال بر قدرت و توانائی مالی و فنی خود ارائه کنند. این مدارک بطور دقیق مورد بررسی و تجزیه و تحلیل قرار گرفته و پس از تأیید، گواهی فعالیت صادر می گردد و در طول فعالیت نیز بر نحوه فعالیت این شرکتهای نظارت و کنترل دقیقی اعمال می شود. هر کشوری که به این سیستم جهانی می پیوندد و عضویت آن را قبول می کند باید مجوز فعالیت بیمه‌گران اتکائی را که توسط کشورهای دیگر عضو سیستم، صادر شده، به رسمیت شناخته و به آنها اجازه فعالیت دهد این عمل به شرکتهای اتکائی اعتبار لازم را اعطاء می نماید زیرا هر بیمه‌گر اتکائی که گواهی فعالیت از یک کشور عضو سیستم دریافت کرده باشد می تواند در کلیه کشورهای دیگر عضو سیستم بدون اینکه نیاز به دریافت گواهی جدید داشته باشد فعالیت نماید البته روی دیگر سکه اینست که شرکتهای اتکائی نمی توانند گواهی فعالیت از کشور متبوع خود اخذ کرده و آن را بطور اتوماتیک به کشورهای دیگر تسری دهند.

مشکل این سیستم در این است که مقررات صدور گواهی فعالیت در کشورهای مختلف متفاوت است بعضی از کشورها مقررات سخت و دقیقی را برای صدور مجوز دارند در مقابل کشورهایی نیز وجود دارند که در آنها برای صدور اجازه فعالیت مقررات کنترل شده و خاصی وجود نداشته و به سادگی اقدام به صدور مجوز می نمایند. برای حل این مشکل و حذف آن دسته از بیمه‌گران اتکائی که توانائی و قدرت کافی جهت ارائه امنیت کامل اتکائی به بیمه‌گران واگذارنده را ندارند "ولی در کشوری که به سادگی گواهی فعالیت صادر می کنند اقدام به اخذ مجوز کرده اند" باید از کشورهای که به عضویت سیستم درمی آیند خواسته شود که مقررات متحدالشکل و استاندارد شده‌ای را جهت صدور گواهی فعالیت رعایت نمایند. جهت نیل به این هدف می توان یک سیستم بین‌المللی را پایه‌ریزی کرد که

مورد بیمه‌گران اتکائی آنان چه کمکی می‌توانند بکنند و وضعیت خود آنها در چه مرحله‌ای است برای اینکه اکثریت شرکتهای بیمه‌کشورهای در حال توسعه عملیات اتکائی خود را از طریق همین دلالتان بازارهای اتکائی انجام می‌دهند پیشنهاداتی که در این بررسی و مطالعه جای دارند آنهاست هستند که نحوه و چگونگی تأمین امنیت اتکائی از روش اول را مدنظر قرار می‌دهند. در این طرح از دلالتان بازارهای اتکائی که به امر واسطه‌گری اتکائی در کشورهای در حال توسعه مشغولند خواسته شده که اطلاعات لازم و کافی در مورد نحوه فعالیت خود به مقامات نظارتی مسئول در کشور مورد فعالیت خود ارائه نمایند. از جمله در مورد نحوه ایجاد و تشکیل شرکت دلالتی در کشور مربوطه ارتباط آنها با بیمه‌گران اتکائی کشور خود و این که آیا آنها از نظر مالی مستقل از شرکتهای بیمه و اتکائی هستند یا نه و آیا در مقابل مسئولیتهای مالی خود پوشش کامل دارند و یا نه و در نهایت روش متحدالشکل و استاندارد جهت بررسی و صدور گواهینامه فعالیت برای دلالتان اتکائی پیش‌بینی خواهد شد. هر دو مطالعه و طرح درباره امنیت اتکائی و نقش دلالتان در این زمینه به اجلاس آتی CIFT که از روز پنجم تا نهم سال ۱۹۹۰ در ژنو برگزار می‌گردد ارائه خواهد شد.

ایجاد امنیت اتکائی برای کشورهای در حال توسعه مطمئناً یکی از تصمیمات کلیدی این اجلاس خواهد بود که تصمیم داغ و پر سروصدائی نیز جلوه خواهد کرد زیرا بدون شک اغلب کشورهای گروه B که کشورهای توسعه یافته می‌باشند با قدرت تمام با اتخاذ چنین تصمیمی در زمینه ایجاد کنترل سخت و محکم در مقابل فعالیتهای اتکائی شرکتهای کشور خود که به این امر در کشورهای در حال توسعه مشغولند مخالفت خواهند کرد. می‌توان پیش‌بینی کرد که کشورهای گروه B با روش دوم نیز بطور مسلم مخالفت خواهند کرد. ذکر این مطلب نیز لازم است که باید پذیرفت که در حقیقت

در آن مراحل صدور مجوز فعالیت بطور استاندارد باشد که مراحل آن شامل بررسی اظهارات سیستم مالی، حسابداری، ارزیابی داراییها و سرمایه‌گذاریهای شرکت اتکائی متقاضی است.

گزارشی که درباره بررسیهای آنکناد در این زمینه ارائه گردیده پیشنهاد می‌کند که گروههای کاری در چهارچوب پیشنهادی آنکناد تشکیل شود و برای تکمیل و اصلاح این طرح پیشنهاد شد یک کنفرانس بین‌المللی تشکیل گردد تا در آن یک توافق بین‌المللی حاصل آید تا هر یک از دولت‌های ذینفع در این طرح مشخص کنند چه مراحل متحدالشکل و استاندارد شده‌ای را که مورد موافقت بین‌المللی قرار گرفته است باید جهت صدور گواهینامه فعالیت برای بیمه‌گران اتکائی در سطح درون بازار داخلی و بین‌المللی باید رعایت نمایند.

در آخرین نشست اجلاس CIFT در سال ۱۹۸۷ روشهای پیشنهادی آنکناد بدلیل ضیق وقت مورد بررسی عمیق قرار نگرفت و مطالعه و تحلیل هرچه بیشتر در زمینه امنیت اتکائی به اجلاس آینده موکول شد. بهر حال گروه ۷۷ راه‌حلی را تهیه کرده که در آن به منظور بررسی و ایجاد زمینه‌های همکاری بین‌المللی در مورد فعالیتهای اتکائی به تهیه اطلاعات ضروری جهت تسهیل ارزیابی قدرت و توان مالی بیمه‌گران اتکائی تأکید شده و از دبیرخانه آنکناد درخواست شده که به مطالعات و فعالیت خود درباره موضوع امنیت اتکائی ادامه داده و در این رابطه پیشنهاد شد گروههای کاری متعددی در زمینه فعالیتهای اتکائی بین‌المللی تشکیل شود که در نهایت منجر به تشکیل یک شبکه جهانی متحدالشکل و یکپارچه درباره امنیت اتکائی شود.

در اجلاس آتی CIFT این بررسی با طرح دیگری تکمیل شده و به اجلاس ارائه خواهد شد که در آن به نقش دلالتان بازارهای اتکائی پرداخته خواهد شد که در صورت عدم دسترسی به اطلاعات کافی در

قبل از اجرای روشهای فوق الذکر مشکلات آزار دهنده دیگری نیز وجود دارد که باید برطرف شود تا بتوان با اعمال یکی از روشهای اول و دوم نتیجه مساعدی را بدست آورد .

در رابطه با روش اول نظر شخصی من آنست که برای رسیدن به یک نتیجه کلی کشورهای جهان سوم از بیمه‌گران اتکائی که مایل به فعالیت در کشور آنها هستند بخواهند که اطلاعات معین و مشخصی را برای مسئولین نظارتی آن کشور تهیه و ارائه نمایند . اجرای چنین برنامه‌ای در بسیاری از کشورهای در حال توسعه عملی‌تر و قابل اجراتر بوده و بیمه‌گران اتکائی نیز به این کار راغب‌ترند تا اینکه اطلاعات معین و مشخصی را برای تک‌تک شرکتهای واگذارنده ارسال نمایند . مقامات مسئول در صورت تأیید، نام شرکت اتکائی مربوطه در لیست بیمه‌گران اتکائی قرار می‌دهند تا شرکتهای بیمه بتوانند با توجه به نیاز و تمایل خود بیمه‌گران اتکائی مطلوب را از میان آن فهرست انتخاب نمایند .

لازم به تذکر است که دبیرخانه آنکتاب در موقعیتی نیست که به کشورهای در حال توسعه توصیه نماید که کدامیک از روشهای ذکر شده برای آنها مناسبتر است . این درحقیقت وظیفه خود آنهاست که با توجه به موقعیت و وضعیت بازار خود یکی از روشهای مزبور را که مناسب تشخیص می‌دهند انتخاب کنند . وظیفه آنکتاب آنست که موضوع را در سطح بین‌المللی باز کرده و به بحث بکشد که کشورهای در حال توسعه بتوانند نظریات و عقاید خود را جهت حمایت‌های بین‌المللی برای حفظ منافع خود بیان نمایند .

روند مذاکرات بین‌المللی همانطوری که در چهارم - چوب برنامه‌های آنکتاب مشخص می‌باشد با مشکلات و محدودیتهائی همراه است که من می‌خواهم در اینجا به چند مورد از آنها اشاره نمایم . همواره کشورهای توسعه یافته که برای مذاکره به اجلاس آنکتاب می‌آیند بطور کامل مجهز و آماده می‌باشند . برای اینکه آنها

دارای دبیرخانه‌ای، تحت عنوان OECD می‌باشند که این دبیرخانه آنها را قادر می‌سازد که دور هم جمع شده و از قبل طرحها و مطالعاتی که قرار است در کنفرانسهای متعدد آنکتاب مورد بحث و بررسی قرار گیرد و در مورد آنها تصمیم گرفته شود مورد مذاکره قرار داده و آمادگی داشته باشند کشورهای در حال توسعه از چنین امتیازی برخوردار نیستند و چنین دبیرخانه‌ای ندارند . این کشورها اغلب در مورد ایجاد دبیرخانه‌ای برای گروه کشورهای عضو ۷۷ که کلاً " از کشورهای در حال توسعه می‌باشند بحث و مذاکره کرده‌اند که بتوانند قبل از شرکت در کنفرانسهای بین‌المللی اتحاد و هماهنگی لازم را جهت حمایت از منافع مشترک خود بوجود آورند ولی علیرغم تلاشهای فراوان هنوز این اقدام نتیجه عملی نداده و آنها نتوانسته‌اند چنین دبیرخانه‌ای را که متشکل از اعضاء کشورهای جهان سوم باشد تأسیس نمایند . در نتیجه کشورهای در حال توسعه که برای شرکت در اجلاس آنکتاب حضور می‌یابند در مقایسه با طرحهای مذاکره اعم از گروه B که کشورهای توسعه یافته اقتصادی هستند و یا گروه D که کشورهای سوسیالیست اروپای شرقی می‌باشند از آمادگی کمتری برخوردارند و این وضعیت آنها را در موقعیت ضعیفتری نسبت به کشورهای توسعه یافته غربی قرار می‌دهد . درحقیقت کمیته بیمه‌ای OECD در سال جاری دوبار تشکیل جلسه داده و امنیت اتکائی که در دستور جلسه بوده مورد بحث و بررسی قرار گرفته و منجر به اتخاذ تصمیم شده است . کشورهای عضو این کمیته گزارشی را در این زمینه تهیه کرده و نقطه‌نظرهای خود را در آن گنجانیده‌اند البته این گزارش محرمانه بوده ، دسترسی به آن نیست و آماده است که از طرف کشورهای عضو گروه B به اجلاس آتی CIFT ارائه گردد .

در مقابل آن کشورهای در حال توسعه جهان سوم از چنین موقعیتی برخوردار نبوده و نتوانسته‌اند آمادگی لازم را جهت اجلاس آتی CIFT کسب نمایند

بازرگانی و یا مباحثات و مذاکرات کشورهای توسعه یافته با اتحادیه کارفرمایان مقایسه کرد و از این مقایسه این نتیجه عاید می شود که استراتژی مذاکرات در بسیاری مهمی را در این زمینه بازی می کند. هیچ اتحادیه بازرگانی حاضر به شرکت در اجلاسی نیست که در آن هدف مذاکرات از قبل مشخص و روشن نباشد. حال اگر کشورهای در حال توسعه طالب آن هستند که برای مذاکرات و مباحثات در اجلاسی که شرکت می کنند برنامه مشخصی داشته باشند باید سعی نمایند که اگر هم قبل از شروع مذاکرات استراتژی مشخص نیست لاقلاً بلافاصله پس از شروع مذاکرات مشخص گردد. برای اینکه آنها بتوانند به یک تصمیم سریع در مذاکرات درون گروهی خود نایل آیند باید از قبل آمادگی لازم جهت شرکت در اجلاس را داشته باشند. تنها در این صورت است که محض اینکه باشند. تنها در این صورت است که می توانند به محض اینکه پیشنهادات و روشها مطرح می شود خیلی ضریح و روشن تشخیص دهند که کدام راه و روش و پیشنهادی برای موضوع به خصوص و شکل خاص آنها مناسب می باشد. در این موقعیت و شرایط است که ایجاد رابطه همکاری و هماهنگی آسانتر می شود.

در جهت نیل به این هدف و اطمینان از آمادگی کامل و اخذ تصمیم عاقلانه و منطقی به این نکته بسیار مهم اشاره می شود که کسانی که به نمایندگی از طرف صنعت بیمه یا سازمان نظارتی و یا از وزارتخانه های مسئول از کشورهای در حال توسعه جهان سوم برای شرکت در اجلاس آنکتاب حضور می یابند نباید فقط یک مقام سیاسی و دیپلماتیک از سفارتخانه های محلی و یا نمایندگیهای خارجی مقیم و غیره باشند که معمولاً در همه جلسات آنکتاب شرکت می نمایند. بلکه باید افرادی کارشناس و صاحب نظر باشند. همه می دانیم که بیمه یک رشته بسیار تخصصی است و کسانی که برای شرکت در جلسات حضور می یابند باید علاوه بر داشتن اشراف کامل به مسائل و مشکلات دارای

و مورد حمایت قرار گیرند و این بدان معنی است که وقتی نمایندگان کشورهای در حال توسعه برای شرکت در جلسه به ژنو وارد می شوند در درجه اول باید نشستی با همدیگر داشته باشند تا هماهنگی لازم را جهت نیل به اهداف خود بوجود آورده و در جلسه حضور یابند. این عمل به سادگی قابل اجرا نیست. اولاً تعداد ۱۲۰ کشور در گروه ۷۷ وجود دارند که ایجاد هماهنگی بین آنها مشکل است در تانی کمبود وقت چنین فرصتی را در اختیار آنها قرار نمی دهد که بتوان به یک تصمیم سریع و معقول رسید. ثالثاً نمایندگانی که جهت شرکت در این اجلاس حضور می یابند اغلب دیپلمات بوده و یا در هیئت های نمایندگی سیاسی در ژنو انتخاب می شوند که هیچگونه تخصصی در امر بیمه نداشته و نمی توانند در مورد موضوع مورد بحث کنفرانس اظهار نظر کارشناسی نمایند. آنها نیاز دارند که قبل از شروع جلسه مقدماتی در مورد موضوع مورد بحث کنفرانس در اختیار آنها قرار داده شود.

تمام موارد فوق الذکر به زمان نیاز دارد که در اختیار نیست. اغلب اجلاس بین کشورهای در حال توسعه جهان سوم که جهت آماده شدن برای شرکت در کنفرانسهای بین المللی تشکیل می شود به زمان طولانی تری نیاز دارد و نمی توان در مدت کوتاه یعنی یک یا دو روز قبل از پایان اجلاس اصلی به یک جمع بندی و نتیجه منطقی و معقول قابل ارائه به کنفرانس رسید. بهر حال فقط زمانی که کشورهای عضو گروه ۷۷ می توانند به نتیجه درست برسند که مذاکرات آنها زمانی پایان پذیرد که آن زمان شروع مذاکرات اصلی کنفرانس بین گروههای منطقه ای بوده و مذاکرات آنها در نشست گروه ۷۷ مربوطه به موضوع اصلی کنفرانس باشد.

اجلاسی را که در چهار چوب آنکتاب تشکیل می شود و همچنین روند مذاکرات و مباحثات در آن جلسات که کشورهای در حال توسعه در آن شرکت دارند می توان با روند و ترتیب مباحثات و مذاکرات اتحادیه های

ایده و پیشنهادات منطقی و عاقلانه بوده و از قبل آمادگی لازم را داشته باشند. البته طرح این موضوع به این معنا نیست که مقامات سیاسی توانایی لازم جهت شرکت در اجلاسی مانند اجلاس CIFT را ندارند. بلکه برعکس باید گفته شود که آنها غالباً دارای تجربیات ارزنده در انواع مذاکرات و نشستهای بین-المللی هستند به خصوص تجربیات آنها در کنفرانسهای سیاسی و بین المللی بسیار با ارزش است که نباید آنها را دست کم گرفت ولی بدون داشتن تجربه کامل

که فقط مختص متخصصین امر است نمی توان به تصمیم صحیح و درستی که منافع صنعت بیمه کشورهای در حال توسعه در دراز مدت را تأمین نماید رسید.

بنابراین امیدوارم که تعداد بیشماری از متخصصان و کارشناسان بیمه از کشورهای در حال توسعه بتوانند در اجلاس آتی CIFT شرکت نمایند و همچنین امید است که شما نیز موقعینی بدست آورید که این موضوع را در فرصت مناسب با دولتهای متبوع خود در میان گذارید.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی